

Flattikerhon jäsenlehti 1/82

MIKÄ NIMEKSI ?

osallistu nimikilpailuun

<p>mascot KOIRAN SIEKAILUT</p>	<p>JUOKSUKILPAILUT</p>	
		<p>mascot</p> <p>Terhakaat koirat vainua- vat Mascotin – kaikissa ti- lanteissa.</p> <p>TEURASREHU OY Helsinki</p>

Flattikerho - Flaklubberin

Toimihenkilöt vuonna 1982

HALLITUS

Puheenjohtaja

Matti Liiro

Väärämäentie 5a E 47
00700 Helsinki 70
puh. 90-370350

Varapuheenjohtaja

Christina Helenius

Seiväspolku 3 as. 1
01280 Vantaa 28
puh. 90-309462

Vei-jo Honka

Linnus
21200 Raisio
puh. 921-787727

Anneli Koskinen

Kertunkatu 3
15610 Lahti 61
puh. 918-352345

Juhani Saleva

Kaarikatu 32
37130 Nokia 3
puh. 931-410143

Tapio Takala

Kaskenkaatantienle 21
35800 Mänttä
puh. 934-49913

Pauli Parttananen

Viitalantie
35800 Mänttä
puh. 934-49390

Varajäsenet

Pirkko Mertsalmi

Puistolie Taaleri 5
05200 Rajamäki
puh. 90-2900046

Minna Liiro

Väärämäentie 5a E 47
00700 Helsinki 70
puh. 90-370350

Sihteerit

Virpi Norppo

Steniusentie 17 A 8
00700 Helsinki 30
puh. 90-583533

Taloudenhoitaja

Anna-Maija Sarlos

Kontiontie 1 E
02110 Espoo 11
puh. 90-460126

KERHOLEHTI

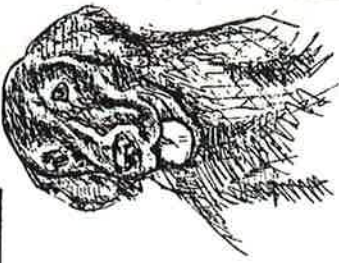
Päätoimittaja

Matti Liiro

JOS ET VIELÄ OLE JÄSEN, LIITY PIRKAISESTI

Jäsenmaksu vuonna 1982 mk 50.- perhejäseneltä mk 25.-

 Säästöpankki Sparbank	Helsingin Suomalainen Sp	PANKKISIIRTO BANKGIRO Tilokassa, Määräpäivä	0738587
TILIN NRO TILI KONTON NRO	400237-12811	Vuosimaksu	50.-
Ilmoita nimi ja osoite näkymättömän och adress	FLATTIKERHO	Koiran nimi	Vouhu SF-00000/00
Maksajan nimi ja osoite Bankens namn och adress	Pekka Lähttiläinen Täiäparikuja 7 00000 Nuuskula	Maksajan puh.	999-00000
Akselien Unoskitti			
TILIN NRO PÄÄ KONTON NRO			
Maksajan nimi ja osoite			
			50.-

HEI FLATTIKANSA!

Kädessäsi on nyt maailmanhistorian ensimmäinen Flattikerhon jäsenlehti. Se on vielä nimitön ja muutenkin kapea-alainen, mutta nimi saadaan nimikilpailusta ja kehittyvä avustajakaarti tuo monipuolisuutta sisältöön.

Kerhomme jäsenhankinta lähti mukavasti käyntiin. Meitä on tällä hetkellä noin 80. Parantamisen varaa kuitenkin on, sillä flatinomistajia on kaikkiaan noin 300 (ja siihen perheenjäsenet päälle). Lähetämme tämän lehden myös vielä "järjes-täytymättömille" flatti-ihmisille muistuttamaan kerhostamme, joka on lähes ainoa rotumme tietolähde maassamme. Olemmehan joutuneet toteamaan, että flatteja ei käsitellä juuri nimeksi-kään muissa koiralehdissä.

Tämän vuoden ensimmäinen suuri yhteinen tapahtumamme tulee olemaan Mäntän kesäleiri. Se on tietenkin ensisijaisesti flattien koulutusleiri, mutta samalla myös joukkomme tutustu-mistilaisuus, hanska kesäinen viikonloppu. Ajankohta on vilk-kainta loma-aikaa, joten osanottoon on hyvät mahdollisuudet. Hallituksemme mänttäläiset jäsenet ovat junaalille käyttömme Hyvän leirialueen ja -maaston, siitä kiitos heille. Christina H:n taidolla laatima koulutusohjelma on teisaalla lehdesämme. Kyllä niillä opoilla pitäisi pärjätä syksyn koetuksissa.

käännä

Lahden erikoisnäyttelyssä huhtikuussa oli koiria enemmän kuin koskaan ennen, flattejakin huikeat 57. Kunnia menestyksestä kuuluu tietenkin SMY:lle ja tuomarille, Peter Johnsonille, mutta ihan pienen osan nipistäisin myös kerhollemme, jonka tiedote varmaan toi lisää ilmoittautumisia. Kyllä asia on niin, että vasta tällaisissa suurissa näyttelyissä syntyy se oikea tunnelma, jota ei parilla koiralla saavuteta. Rohkeasti siis vastaisuudessaakin näyttelyihin.

Erikoisnäyttelyn tuomarin Peter Johnsonin haastattelu on tulossa Nuuskussa, joten sellaista ei ole tässä lehdessä.

Kirjoitin kerhomme perustamisesta muiden muossa Ruotsin vastavalle kerholle, joka on toiminut jo 6 vuotta. Heidän puhejohtajansa Ingemar Borellius vastasi nopeasti, toivotti onnea toiminnallemme ja lupasi meille kaikkea mahdollista tukea. Niinpä tulemme vastaisuudessa saamaan aineistoa heidän kerholehdestään Charmörenistä. Lisäksi Borellius ehdotti alustavasti jokavuotista tapaamista hallituksen puutteissa rotua koskevien asioiden pohtimiseksi.

Uskon että tämä yhteys tulee olemaan meille erittäin antoisa, kunhan alkuun päästään.

Talpparikausi on juuri alkanut. Flattien osallistumisaktiivisuudessa on edelleen paljon korjaamisen varaa. Tehdään nyt hyvässä ajoin päätös ryhdistäytyä syksyyn mennessä. Hyvä tiilaisuus koulutuksen saanttiin on Mäntässä.

Lehtemme artikkelipuoli aloittaa Kenneth Kankkusen sarjalla flatin historiasta, jollaista ei ole tähän mennessä suomenkielillä ilmestynytäkään. Sarja jatkuu syyspuolella.

Tarvitsemme lisää avustajia, raportteja paikallisista harrastuksista, valokuvia, pakinoita, mielipiteitä, kaikkea mahdollista. Antakaa tulla. Emme tietenkään voi taata kaiken aineiston mahtumista julkaistavaksi, mutta parempi liikaa kuin liian vähän. Eikö?

Ja sitten kaikki ideolmaan. Lehti tarvitsee nimen ja kerho merkin.

hyvä alkukesää

Alan.

UIMAKOULU

Vesi on flatille yhtä luonnollinen elementti kuin kuiva maa. Kuitenkin joskus sattuu, että nuoren flatin omistaja joutuu toteamaan, ettei hänen innokas rantapolskuttajansa uskallakaan lähteä oikein kunnolla uimaan. Ei hätää, asia on yleensä korjattavissa kunhan vedet lämpenevät.

Mene itse mukaan veteen, leiki koirasi kanssa ensin matalassa rantavedessä ja kahlaa sitten hieman syvemmälle samalla leikkiä jatkaen. Jos flattisi ei seuraa enää kun selkää kastuu, laita sille kaulapanta ja jatka leikkiä matalassa vedessä välillä kaulapantaan tarttuen. Ole varovainen, älä pelästytä koiraa. Kun leikki sitten on kuumimmillaan ja syvyyttä tarpeeksi, tartu kaulapannasta ja uita koirasi itsesi ympäri paikalla seisten koko ajan iloisesti jutellen ja rohkaisten. Juttu kestää vain muutaman sekunnin, eikä koirasi enää saada mitään pysyvää vesikauhua operaatiosta. Jatka sitten leikkiä rannalla kunnes koirasi rauhoittunut mahdollisesta ensipelästyksestä. Toista leikki useaan kertaan: houkuttele koirasi kahlaamaan esimerkiksi dummylla riehakkaasti leikkien ja kesken kaiken ohjaa sen taas kiinni pitäen muutamaa askelta pitemmälle lenkille uimasyvytydessä. Näin menetellen sen pitäisi oppia uimaan jo ensi harjoituksella.

Usein koiran uimatyylillä on aluksi niin pysty, että etutassut polskuttavat turhan komeasti. Asia korjaantuu kun kahlaat koirasi perässä ja nostat hännän tyvestä takaruumiin oikean asentoon. Koirasi omaksuu oikean asennon helposti, menoon tulee vauhtia ja rauhallisuutta.

Lopuksi vielä varoituksen sana. Älä käytä ylläneuvottua kovempia pakokeinoja. Muuten voit saada pysyvästi "vesikauhuisen" koiran.

Muista myös kuivata flattisi korvat uimareissun jälkeen. Se tapahtuu helposti etusormen ympärille käärityllä pumpullitupolla. Syvemmälle kuin sormesi mahtuu ei ole tarvetta kuivata.

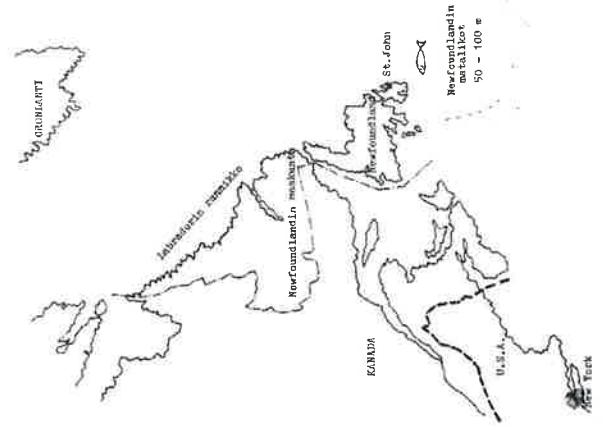
JUURET I osa

Uuteen Maailmaan

Tässä sarjassa lähdemme kaivamaan rotumme sukupuun juuria kahden mantereen maaperästä olemattomiin johtolangoihin ja hatarin perimätiedoin. Monen suosittu koirarodun historia on loistelias kirjattu jopa yli 2000 vuoden takaa - museoissa on egyptiläisiä ja kiinalaisia veistoksia tai renessanssin mestareiden maalauksia, joista koirat on selvästi tunnistettavissa.

Me etsimme vain 300 vuoden takaista Kunta-Kintea, joka onnistui lähes tyytystin välttämään historiankirjoittajat, maisemamaalarit ja valokuvaaajat arvottoman rakin kaapuun pukeutuneena paljastaen todellisen minänsä vain Uuden Maailman armottomia ääriä asuttaneelle isännälle. Kunta-Kintemme oli kaikkien noutajien esi-isä, josta tämän päivän flatti polveutuu, ja niinpä tarinamme on samalla kaikkien noutajien tarina - vapaasti oletettuna ja pelottomasti yleistettynä.

1600- ja 1700-luvuilla suuntautui Euroopasta Pohjois-Amerikkaan ehtymätön siirtolaisvirta ja tavaraliikenne kulki vilkkaasti molempiin suuntiin. Kaikki ovat yhtä mieltä että matkassa tuli ja meni myös koiria: tuon ajan ajan piha-, metsästys- ja yleiskoiria, jotka liisäntyivät oman terveen harkintansa mukaan kysymättä jalostustoimikunnan mielipidettä. Luomakunta tervehdytti kannan nujertamalla ne, joita luomakunnan kruunu ei tarvinnut. Hän taas tarvitsi jokapaikan höylää, joka haukkui varkaat, tyhjensi pöytien ja käymälöiden alustat, ajoi rotat ruokakellarista, pysäytti salakaadettavat peurat, etsi ryöstettävät linnunpesät sekä paljon muuta, jolla säädyllyinen torppari pönkitti suhdanneherkkää talouttaan patruunain ja vasallien puristuksessa. Pohjois-Amerikassa olisi siis tuolloin voinut järjestää yleiseurooppalaisten rotujen näyttelyn tuomarina valkaka Davy Crocket.

Kenneth Kaikkunen

Mielenkiintomme kohdistuu jatkossa Newfoundlandiin, jonne varhaisimmat siirtolaiset asettuivat, ja jonka hiekkasärkällä eurooppalaiset, etupäässä englantilaiset kalastivat turskaa vielä 1800-luvun lopulla. Aikakirjat eivät kerro luotettavasti oliko saaren alkuperäisväestöllä kesyjä koiria, ja todennäköisemmin saaren koirakanta perustui siitä lähtien siirtolaisten kaikkialta Euroopasta tuomiin koiriin. Siis sekulein mahdollinen seurakunta, jonka maailman tehokkain ja armoittomin jalostustoimikunta - luonnon valinta muokkasi noiden karujen seutujen olosuhteisiin sopivaksi noin sadassa vuodessa.

Moni on askarrellut ajatuksella minkä Euroopan osan koirat ovat dominoineet Newfoundlandin koirakannan syntyä, mutta tässä kohdassa historiaa peittää jo täysin jälkensä. Siirtolaiset eivät kuuluneet hienostoon, joiden koirat tavattiin ikuistaa omistajansa muutokuvan laitaan, ja yli 300 vuodessa tuon aikaiset eurooppalaiset pihakoirat ovat muuttuneet liiaksi, jotta yhtäläisyyksiä nykyisiin noutajiin voisi varmuudella osoittaa. Ei tosin aiwan, sillä värikäs noutaja-persoonaallisuus Mary Roslin-Williams kertoo kirjassaan maailmaiskoirasta "Cane di castro Laboreiro", jossa valokuvankin perusteella on tiettyä yhden näkösyöttä vuosisadan vaihteen Labradorien kanssa.

Olisi kuitenkin virhe julistaa Portugal noutajien alkuperäiseksi kotimaaksi. Ranskalaisilla ja englantilaisilla maalaiskoirailla on varmasti ollut yhä lisääntyvä osuus kehitysprosessissa - myös espanjalaiset maahanmuuttajat mainitaan joissain muistinpainoissa (Edwards, 1800). On nimittäin muistettava, että koiraliikenne jatkui aina 1800-luvun loppuun huolehtien verenvaihdosta. Vilkkain liikenne tapahtui epäilemättä Englannin suuntaan, ja sikäläiset "vesikoirat" (Water Dogs) ovat todennäköisesti vaikuttaneet voimakkaasti Newfoundlandin koirakantaan. (kuva seuraavalla sivulla)

Rough Water Dog (Taplin 1803)

Scott ja Middleton mainitsevat Pyhän Hubertuksenkoiran kirjassaan "The Labrador Dog, Its Home and History". Tämä "rotu" oli varsin yleinen Englannissa 1500- ja 1600-luvulla, ja vastapäisen sivun kuvan perusteella sitä on käytetty nimenomaan noutamiseen.

Noutajahistoriassa kahlatessamme törmäämme tuohon ikuisen harhaan: Labradorin niemimaahan. Tiedättehän sen korkean kalliorannan, jolta Aku Ankka vuonna 1943 löysi kultaisen vilkinklypärän albatrossin pesien seasta. Ovatko labradorinnoutajat kotoisin Labradorista? Juttu lähti viimeistään liikkeelle ilmeisesti mantsassa reputtaneesta Malmesburyn herttuasta, joka vuonna 1887 kirjoitti ystäväliheen uusista koiristaan: "Kutsumme niitä Labradorinnoutajiksi..". Tämä sekoilu antoi nimen eräälle aikamme suosituimmalle koirarodulle, jonka siis oikeastaan tulisi olla Newfoundlandinnoutaja.

Erään selityksen tälle paikanmääritysten sekamelskalle löydämme karttakirjaa selaillemalla: Newfoundland on yksi Kanadan maakunnista, johon kuuluu mainitun saaren lisäksi koko Labradorin niemimaan itäosa. Jokin osuus noutajien sukupuussa Labradorin niemimaalla saattaa siis olla, sillä muutamat kirjoittajat mainitsevat sen jokunen

vuosikymmen ennen Malmesburya. On hyvin mahdollista, että koirat ovat ajan mittaan siirtyneet asukkaiden mukana myös mantereelle, mutta tämän on täytynyt tapahtua melko myöhäisessä vaiheessa.

Labradorin leveysastella on nimittäin täytynyt olla arktisia pystykorvia! Nuo maailman sitkeimmät koiruudethan tavataan kaikkialla, missä on lunta ja jäätä, eikä mikään näytä niitä nujertavan. Vahin-gosta viisasstuneet nartunomistajat tietävät myös niiden jättävän jälkeläisinsä lähes ikiajoiksi pystyt korvat ja kiemurahännän muistoiksi. Mäitä tunnusmerkkejä ei ole noutajissa! Tästä voimme päätellä, että Newfoundlandissa ei ole voinut olla pystykorvarotuja

- syytä tai toisesta. Tätä oletamusta tukee myös Ash (Dogs, Their History and Development, 1927), jonka lähteiden mukaan Newfoundlandissa ei ollut koiria lainkaan vielä vuonna 1620. Mutta jos noutajien esi-isiä olisi asunut myös mantereella pitäisi kaiken järjen mukaan jälkien myös näkyä. Tai sitten ei liioin Labradorin koko niemimaalla ole ollut pystykorvia - mikä tuntuu tuiki mahdolltomalta - ja alkunoutajat olisivat yhtä lailla sieltä kotoisin. "Pähän kieltämättä viittaavat monen eri kirjoittajan käyttämät nimitykset: Iso Labradorinkoira, Pieni Labradorinkoira, Labradorin spanieli, St.John'in Labradori, jne. Mene ja tiedä.

KESÄLEIRI!

Kaikki mukaan

oppimaan ja viihtymään

Kerhomme kesäleiri järjestetään Mäntän lähistössä Ristimäellä heinäkuun toisena viikonloppuna. Täälläin yhdistetään hyöty ja huvi, tutustutaan toisiimme, koulutetaan koiria, kuunnellaan viisailta esityksiä ja keskustellaan, mutta pidetään myös hauskaa. Kukaan ei ole liian oppinut tai liian alokas tulla kukaan.

Leiriläiset majoittuvat omiin telttoihinsa.

Varsinaiseen koulutusryhmään otetaan max. 35 koiraa, ensisijaisesti flatteja, mutta jos tilaa on niin muutkin noutajat tulevat kysymykseen.

Oppia tulevat jakamaan ainakin Christina Helenius, Virpi Norrppo ja Kenneth Kankkunen.

Leirimaksu on koulutukseen osallistuvilta (ohjaaja + koira) mk 80.-, ja siihen sisältyy tarvittava riistä. Muilta on maksu mk 55.-, alle 12 vuotiaat lapset pääsevät ilmaiseksi.

Leirin kanttiinista saa ruoka-annoksia kohtuulliseen hintaan. Iltapalat ja muut virvokkeet hoitaa jokainen itse.

Ohjelma

Tämä ohjelma on alustava ja oikeus muutoksiin pidätetään.

PE 09.07. klo 18.00 kokoontuminen

leiri ohjelman julkaiseminen ja

yleiset säännöt

ryhmiin jako

lenkki koirien kanssa

iltanuotio

Pyrkikää tulemaan jo perjantaina.

Mänttä - Ristimäki 09 - 11.07.1982

LA 10.07. klo 7.30 herätys ja aamupala

8.30 toiminta alkaa, ryhmät kokoon

maastoharjoituksia ryhmien taidon mukaan, riistaa, dümmyjä, laukauksia, uintia

11.30 kahvitauko

12.00 luento flatin rakenteesta, esimerkkejä,

"jalostustarkastus"

14.30 maastoharjoitukset jatkuvat

16.30 ruokailu

18.00 lyhyt näyttöstaippari

keskustelua

illanvietto

SU 11.07. klo 7.30 herätys ja aamupala

8.30 ryhmät maastoon

11.30 kahvitauko

12.00 luonto- ja "tunne koirasi"-polku

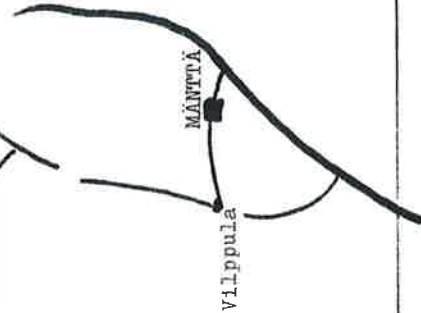
16.00 ruokailu

18.00 leirin päättäminen.

ILMOITTAUTUHU HELI

Ilmoittautumiset 25.06.82 mennessä kerhon tilille: Helsingin Suomalainen Säästöpankki tili nro 400237-12811, Flattikerho (katso sivu nro 2 alaosaa). Merkitse siirtolomakkeen tiedotusosaan osallistujien ja koirasi (koiriesi) nimet. Puhelintiedusteluihin vastaavat puheenjohtaja, Christina Helenius ja Tapio Tarrtanen, joiden numerot löydät sivulta 2.

RISTIMÄKI

Jokaiselle ilmoittautuneelle

lähetetään hyvissä ajoin ajo-ohjeet ym tarpeellinen.

Newfoundlandin koirat

Newfoundland-tyyppisiä valikoikoiria (Stables 1880)
Vasenmanpuoleinen lience luokitettavissa isoksi
labradorinkoiraksi. Huomaa erilaiset rotutyypit.

Ensimmäiset tyyppitiedot Newfoundlandilaisista koirista ajoittuvat 1800-luvun alkupuolelle. Ei suinkaan niin, että joku englantilainen harrastaja olisi käynyt itse paikan päällä, vaan kalastuskuunareiden kipparit kertoivat näkemistään ja möivät mukavalla voitolla näytteeksi tuomiaan "importtikoiria", mutta tästä lisää sarjan seuraavassa osassa.

Muistiinpanot erottavat kolme, jotkut jopa viisi päätyyppiä. Kuvaukset ja nimitykset ovat sekavia ja ristiriitaisia riippuen kirjoittajasta. Kaksi tyyppiä on kuitenkin kaikille yhteistä: Varsinainen iso Newfoundlandinkoira ja St. John'in koira, jota nimettiin myös pieneksi Labradorinkoiraksi. Ensimmäisistä kehitettiin sittemmin nykyinen Newfoundlandinkoira, joka siten poistuu mielenkiintomme piiristä. Näiden kahden tyyppin väliin sijoittuu muutama tarkemmin määrittelymätön vankkarakenteinen, pystyhäntäinen koiratyyppi, jota voimme erään lähteen mukaan yhteisesti nimittää isoksi Labradorinkoiraksi.

Kolme olivat pääasiassa mustia, harvemmin maksanvärisiä, joukossa jokuun kulottunut tai laikukas (black-and-tan) - ilmiö, joka muuten on taas ajankohtainen labradoreissa, mutta ei välttämättä ole perua tuolta ajalta. Myös valkoisia merkkejä esiintyi satunnaisesti.

Stonehenge (1862) ja Richardson (1847) kuvaavat eri tyyppisiä seuraavasti:

- Varsinainen Newfoundlandinkoira; normaaliarakenteinen, harvoim yllä 26-27" (66-69 cm), takkuinen karva ja terävä susimainen kuono.
- Iso Labradorinkoira; edellistä voimakkaampi ja tiiviimpi, säkäkorkeus 28-30" (71-76 cm), lyhyempi kuono ja riippuva ylähuuli, karva karkea ja pitkä.
- Pieni Labradorinkoira I. St. John'in koira; edellistä pienempi, säkäkorkeus 22-23" (56-58 cm), melko lyhytkarvainen.

Evertstiilutnantti Hawker (1830) antaa seuraavan yksityiskohtaisen kuvauksen kahdesta viimeksi mainitusta:

- Varsinainen Labradori ja St. John'in rotu ovat hyvin erilaisia Newfoundlandinkoiria. Ensimmäinen on hyvin kookas, vahvarajainen, karkeakarvainen, pienipäinen ja kantaa häntäänsä kovin korkealla. Toinen on yllivoimaisesti paras kaikkeen urheilumetsästykseen. Se on useimmiten musta ja tuskin pointeria suurempi, melko pitkärunkoinen ja siroraajainen. Sillä on syvä kuono ja voimakas pää, karva on lyhyt ja sileä. Se ei kannata häntäänsä yhtä kaartuneena, ja se on erittäin nopea juoksija, uimari ja tappelijä.

Bewick kuvaillee newfoundlandilaisia koiria jo paljon varhaisemmalta ajalta erittäin kookkaina ja vahvoina, innokkaina ulmaan, sukeltamaan ja noutamaan kaikkea mikä kelluu vedessä, sekä erinomaisina veto-koirina. Kalastajat joutuivat nähtävästi hakemaan polttopuunsa kaukaa saaren sisäosista ja tapasivat valjastaa kolme tai neljä koira rene eteen. Ne kykenivät vetämään vaivatta 100-150 kg puutavaraa useita kilometrejä ilman valvontaa. Vietyään puut perille ne palasivat itseksensä metsäänhakemaan lisää.

1700- ja 1800-luvulla koirat elivät laumoina Newfoundlandissa, ja saivat tulla loimeen miten parhaiten taisivat koko kalastuskauden ajan, jolloin ne olivat hyödyttömiä asukkaalle. Nykyaikaisesta koiranpidosta ei tuolloin ollut puhetta, vaan asukkaalle ne olivat lukuisuudessaan arvottomia karjaan verrattuna. Erään tiedon mukaan niitä oli niin runsaasti jo 1790-luvulla, että niitä alettiin määrätietoisesti vähentää. Tarpeen vaatiessa koiria oli siis varmasti saatavilla,

eli talvella vetoon ja metsästykseen. Smith arvioi muistiloppanoissaan 1843 St. John'in koiria olleen n. 2000. Höidön ja ruokinnan laiminlyömissä seurauksena niitä kuitenkin kuoli laumoittain erillisinä tauteihin, kunnes ne hävisivät kokonaan 1890-luvulla. Missä määrin rajoitettu valintaero päästi pieneen koirakantaan pesiytymään perinnöllisiä vikoja, jotka myötävaikuttivat tuhoon jää selvittämättä. Osaavyyttä lienee myös ollut saaren elinkeinorakenteen voimakas muuttuminen: riista väheni liiaksi ja kalastus muuttui teolliseksi, jolloin entinen raihuaaja-asukaskin muuttui - urbanisoitui, eikä enää tarvinnut yhdistettyä reki- ja metsästyskoiraa.

Nykyisen labradorinnoutajan vakiinnuttajiin lukeutuva Arthur Holland Hibbert lienee onnistunut viimeisenä tuomaankaksi St. John'in koiraa kuuluisaan Munden-kennelliinsä 1890. Lähettäänsä myöhemmin agentin etsimään lisää ulkosiihtosmateriaalia jopa Labradorin (!) rannikolta eräs paikallinen asukki tiesi kertoa agentille, että ainoa jolla vielä saattaisi olla kuvatulnaisia koiria on eräs Holland Hibbert-niminen mies kaukana Englannissa. Tietoliikenne on siis ollut hämmästyttävän tehokasta jo vuosisadan vaihteessa.

St. John'in koiria (Stonehenge 1859). Tyypillään nykyaikaisen flatin ja labradorin välimailla, joskin sen verran lähempänä flattia, että sillä pärjäisi jotenkuten vielä tämän päivän flatinkehässä.

St. John'in koiria on aina kimmallellut noutajaharrastajien mielissä tavoittamattomana sadunhoiteisena supernoutajana, jonka kuolemaa on surtu kansallisenä menetyksenä. Kuitenkin jo heinäkuun 3. 1869 ilmestyneessä arvovaltaisessa the Field-lehdessä nimimerkki "Index"

arvelee St. John'in olevan englantilainen risteytys Newfoundlandilaisesta malerialaista, eikä mikään puhdas Newfoundlandissa kehitetty "rotu". Ota sitten tuosta selkoa. Arvioidessamme eri tietolähteiden luotettavuutta on muistettava, että 1800-luvulla ei ollut vielä järjestäytyntä kenneltoimintaa, näyttelyt olivat sattumanvaraisia, "kasvattajat" asuivat hajallaan maaseuduilla ja tieto kulki kirjeitse tai vielä pahemmin - suusta suuhun. Käsitteet, nimitykset ja arviot vaihtelevat seuduilta toiselle ihmismielikuvituksen koko asteikon alueella, ja ilman yhteistä mittapuuta tuonaikaaisia tietoja on lähes mahdoton asettaa muuhun kuin aikajärjestykseen. Joka haluaa seota lopullisesti voi lukea vaikkapa Nancy Loughton'in kirjaa "A Review of the Flat-coated Retriever" ja Helen Warwick'in "The Complete Labrador".

Ennenkuin jätämme Newfoundlandin karut rannat lopullisesti on mielenkiintoista todeta noutajien muiston elävän saarella vielä tänäkin päivänä: U.S.A:n valmistautuessa viettämään itsenäisyytensä 200-vuotisjuhlaa 1976 alettiin jo kaksi vuotta aikaisemmin puuhata Newfoundlandissa saarella alkunsa saaneiden koirarotujen näyttelyä, jonne kutsuttaisiin yksi labradorinnoutaja ja yksi Newfoundlandin-koira maapallon jokaisesta maasta, missä niitä suinkin on. Arvata saattaa, että mielenkiinto oli melkoinen, sillä tuon näyttelyn voittaja saisi vähintään kuolemattoman maineen. Sny:kin nimesi edustajan: ELL Marjatta Kärkkäisen labradoriuross Kössi i Vassen'in, joka oli vuoden 1972 erikoisnäyttelyn Best in Show. Vallittavasti näyttely peruuntui karanteenivaikkeuksien vuoksi - viranomaiset eivät taipuneet erikoisjärjestelyihin edes tällaisen juhlan edessä. (Sarjan seuraavassa osassa pengomme noutajien juuria Englannin maaperällä.)

ROTU-KIRJA SUUNNITTEILLA

Kerhon hallitus on ottanut pitkän tähtäyksen ohjelmaansa flattien suomalaisen rotukirjan valmisteleminen. Kirjassa tulee olemaan artikkeleiden lisäksi flattiemme esittelyt: valokuva, tiedot omistajasta ja kasvattajasta, terveydestä, näyttely- ja koesaavutuksista sekä sukutaulu. Vaikka kirjan toteutus ei olekaan aivan huominen asia, kannattaa jokaisen muistaa, että tässä yhteydessä tarvitaan HYVÄ VALOKUVA. Nyt kun on tarpeeksi valoa saadaan meidän murjaaneistammekin sävykkäitä ja kiiltäviä kuvia. Siis edustuskuvia ottamaan.

— Kerhon hallitus ja toimihenkilöt

Christina Helenius, varaphj.
Kokemusta flateista -75, eka pentue -77, oma flatti -80. Harrastaa metsästystä ja kilpaillee. On tunnettu kouluttaja ja taippariyrituomari.

Veijo Honka
Perheessä kaksi flattia, yksi pentue. Harrastaa tottelevaisuus- ja jäljestämiskoulutusta. Kuuluu Auran Nuuskujen hallitukseen.

Anneli Koskinen
Kaksi flattia, to-valio ja oma kasvatti. Ahkeroi nuuskulajeiissa ja kuuluu Päijät Hämeen N:n hallitukseen.

Matti Liiro, puh.joht.
Perheessä kaksi flattia ja chessiä. Kasvatettu kaksi pentuetta. Harrastaa perheen mukana alan kivoita.

Minna Liiro, varaj.
Flatti vuodesta -75 ja toinen oma kasvatti toisesta pentueesta. Harrastaa näyttelyitä, koulutusta ja kokeita.

Pirkko Mertsalmi, varaj.
Flatti vuodesta -77, valio. Kasvattanut yhden pentueen. Pirkkoa näkee syksyisin riistäkokeissa

Virpi Norppo, sihteeri
Flatti vuodesta -80, jolla harrastaa kokeita ja metsästää. Kouluttaa UN-Nuuskuja ja on taippariyrituomari

Anna-Maija Sarlos, tal.hoit.
Annalla on 9-kuukautinen flattivillikko kasvamassa. Sen kanssa on aloitettu tottelevaisuus- ja riistaharjoitukset.

Juhani Saleva
Perheessä oli flattivalio 1973 -81, jonka kanssa harrastettiin ahkerasti alan lajeja. Uusi pentu tähtäimessä ...

Tapio Takala
Flatteja vuodesta -65 lähtien. Tällä hetkellä kaksi käyttökoiraa, toinen valio. Kasvattanut neljä pentuetta. Metsästäjä ja kouluttaja.

Pauli Tarttinen
Mäntän puuhämiehiä, flatti -79, valio ja pentu kasvamassa. Metsästää ja kouluttaa ja on uuden Mäntän Seudun Nuuskujen puh.joht.

**osallistu
nimikiipailuun!**

katso sivu 18

Julistamme jäsenistölemme nimikilpailun, jonka palkintona on suuri määrä kunniaa ja paikka historiassa sekä jotain kiinteää, jonka laadusta ei ole vielä varmuutta.

SUURI NIMIKILPAILU!

Ehdotukset voivat olla vakavamielisiä tai aivan poskettomia, kummastakin sarjasta voi tulla se käyttökelpoisin.

Ehdotukset kirjallisina lehdien toimitukseen 5.7.82 mennessä. Kerhon hallitus toimii palkintolautakuntana, ja palkinto jaetaan Mäntän leirillä, mikäli voittaja on paikalla. Muuten muulla tavalla.
Nyt kaikki innolla irrottelemaan.

Näyttelytuloksia, jatkoa seuraavalla sivulta.

- MARTTUT - AVOIN LUOKKA
- 1/1sert ASTAFER (HeronsFlight Tinker-Mitzifer) A & K-E. Backlund, Kovjoki
- 1/2sa ANNEFRID (Cowboy-Flatts Antoinette) Berit Ek, Smedsby
- 1/3sa SIMONA (Celebrity of Ryshot-Astafar) Riikka Vehniäinen, Turku
- 1/4sa CLAUDIA (Flatts Dandy-Clarabell) Brita Knutar, Vasa
- MARTTUT - VETERAANILUOKKA
- 1/1kp SF UCH LEONORE (katso edellä)
- 1/2kp SF UCH FLATTS ANTOINETTE (kts. edellä)
- 1/3kp KASSUNTEPUN ANINA (Jupiter of Chadwell-Puhs Evoo) Kaarina Suppanen, Kuusankoski
- JALOSTUSLUOKKA
- 1 kp KASSUNTEPUN CIPSI 6143/76+
- 1 kp INT & SF & N UCH, V-82 TRYGGS JASPER 18999X/77+
- 1 kp SF MVA MOLLIFYER 214854M/75+
- KASVATTAJAJUOKKA
- LIIRO, MINNA, 1 kp
- BACKLUND, ANITA, 1 kp
- TAKALA, TAPIO, 1 kp

näyttelytuloksia

Tulokset ovat tarkistamattomia. Tilan säästämiseksi on koirien vanhempien valtionarvot jätetty mainitsematta.

LAHTI 18.04.82 SNY:n 13. erikoisnäyttely. Tuomari Peter Johnson

- RP 1 SF MVA HARALD 28837L/77+ (Tornadoman - Kajsa i Vassen) om. Unto Hämäläinen, Espoo
- BIS 3
- RP 2 ASTAFER 15617M/78+ (HeronsFlight Tinker - Mitzifer) om. Anita & Karl-Erik Backlund, Kovjoki
- RP 3 CATINA S 21994/81 (Liston - Tina) om. Britt-Marie Nordgren, Ruotsi
- sa
- RP 4 ROI 108765/81 (Celebrity of Ryshot - Mollifyer) om. Jorma Kauppinen, Mänttä
- sert.
- UROKSET - VALLIOLUOKKA
- 1/1sa SF MVA HARALD (katso yllä)
- 1/2sa SF MVA HEGUY (Gus Guy - Mollifyer) Pauli Tarrtanen, Mänttä
- 1/3sa SF MVA KASSUNTEPUN CIZANO (Joakin-Sabina) Liisa Virta, Lahti
- 1/4kp SF UCH JEFFERSON (Tryggs Jasper-Flatts Adrienne) Lotten Sandén, Jakobstad
- UROKSET - NUOKKENLUOKKA
- 1/1sert ROI (katso yllä)
- 1/2sa FLATTS IMPERLAY (Countrychap-Leonore) J-E. Björk, Jakobstad
- 1/3kp FLATTS IRWING (Countrychap-Leonore) Bengt Jussil, Smedsby
- 1/4 BLACKBOUNCER (Woodland Wiseman-Kassuntepun Cipsi) Kimmo Seppänen, Lahti
- UROKSET - AVOIN LUOKKA
- 1/2sa JEKKU (Tryggs Jasper-Flatts Adrienne) Otto Uotinen, Helsinki
- 1/3sa CHARLLEBOY (Gus Guy-Mollifyer) Per-Erik Wikström, Degerby
- 1/4sa SIXTEN (Snobben-Crazy) E & Y. Nordgren, Ruotsi
- MARTTUT - VALLIOLUOKKA
- 1/1sa SF UCH LEONORE (Cerberus-Downstream Ambleside Jill) Benita Åkerlund, Jakobstad
- 1/2sa SF MVA HELGA (Tornadoman-Kajsa i Vassen) P. Mertsalmi, Rajamäki
- 1/3sa SF UCH FLATTS ANTOINETTE (Cerberus-Gipsy Girl) Berit Ek, Smedsby
- 1/4sa SF MVA VICTORIA (O'Flanagan Free as Air-Helga) Pirrko Karjalainen, Korpi
- MARTTUT - NUOKKENLUOKKA
- 1/1sa CATINA (katso yllä)
- 1/2kp BJUBELL (Woodland Wiseman-Kassuntepun Cipsi) Minna Liiro, Hki
- 1/3kp CHEBUU (Liston-Pina) Marianne Johansson, Ruotsi
- 1/4kp FLATTS IMCA (Country Chap-Leonore) Benita Åkerlund, Jakobstad
- jatkaa edellisellä sivulla